

Episcopus, ut, juxta S. Congregationis præscriptum, testamenta sua, post consultum jurisperitum probatum, accurate et solerter conficiant, eaque duplici exemplari diligenter conservare satagant, eo fine, ut si quæ, illis vita decedentibus, oriatur circa proprietatis titulum difficultas, iis palam productis in curia instrumentis ac legitime probatis, eliminetur, et sarta tecta contra omne discrimen Bona Ecclesiæ custodiantur.

TITULUS V.

De Sacramentis.

CAPUT I.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

205. Quum Christus Deus sua morte ac meritis humanum genus ex diuturna servitute in pristinam libertatem vindicasset, nosque, ex hostibus ac servis rebellibus, filios iterum atque amicos Patri suo reddidisset; ereptam olim justitiam, sine qua nemo Deo acceptus esse potest, nobis redonavit. Novos tamen ac miros modos simul invenit, quibus justitia illa sic potiremur, ut tum nomine tum re nostra esset; eamque integram adeo incolumemque servaremus, ut nunquam nisi nostra ipsorum culpa auferri vel minui posset. Sacra scilicet quædam symbola, septem numero, instituit, nobisque tradidit, quæ Novæ Legis mysteria vel Sacramenta nuncupantur. Atque horum quidem ratio ita comparata est, ut una ex parte sub sensum cadant oculisque et auribus percipiantur; ex parte autem altera ita sensum effugiant, ut nonnisi animo et cogitatione ea intueri ac comprehendere liceat. Quo sane modo sapientissimus rerum omnium Artifex humanæ naturæ imbecillitati optime consultum voluit. Ob corporis enim concretionem anima rerum, quæ sentiuntur, quasi adminiculo indiget, ut divina melius intelligat. "Nam si," ait hæc ipsa

pertractans Chrysostomus, “incorporeus esses, nuda tibi illa et incorporea dona tribuisset; sed quia corpori conjuncta est anima, in sensibilibus spiritualia tibi largitur.”¹ Jam vero nulla alia ratione, quam per hæc Sacramenta, “omnis vera justitia vel incipit, vel cœpta augetur, vel amissa reparatur.”² Non sunt igitur, quod hæretici comminiscuntur, signa tantum externa, quæ pietatem vel in animo inesse et vigere ostendant, vel sopitam excitare ac fovere possint: sed eam habent vim et efficaciam, ut, quod foris declarant, intus operentur; et quod exteriori quadam actione vel ritu significant, id reapse in animo efficiant.

206. Nobis propositum non est ea omnia hic recensere, quæ de Sacramentis docet Ecclesia. Volumus tamen, ut ea fidelibus per concionatores sacros Dominicis ac festis diebus per annum diligenter ac copiose explicentur. Pauca tantum attingimus, quæ Sacramentorum ritus ac ministrum spectant.

207. Ac primo quidem, quod ad eos attinet, qui Sacramenta ministrant, sapientissimo Dei consilio factum videtur, ut hæc non cuivis temere aut proprio arbitrio usurpare et sua facere liceat; sed tantum dignis quibusque et rite dispositis, et quidem per Ecclesiæ ministros, impertienda sint. Hos enim potissimum Ipse elegit, per quorum manus pretiosa illa gratiæ et salutis fluentia, ex Christi morientis latere manantia, in populum fidelem deriventur. Cum igitur “Christi ministri” sint, Cujus vices gerunt, et “dispensatores mysteriorum Dei,” sæpius secum recolant, qua singulari plane dignitate et honore fulgèant, quod quamque formidandum onus humeris gerant. Quotidie, et quoties Sacramentis ministrandis inserviendum est, illud in mentem revocent, sancta sancte, id est, reverenter ac religiose, esse tractanda. Summa igitur diligentia imprimis caveant, nequid eorum desit, sine quibus Sacramenti ratio non

¹ Hom. 82, al. 83, in Matth., § 4, Ed. Montf., Tom. vii., col. 787.

² Conc. Trid., Sess. vii., de Sacr., in Proem.

constat; et quoties de valore Sacramenti agitur, rejectis opinionibus, quas *probabiles* vocant, tutiores amplectantur.

208. Dum Sacramenta ministrant, “verba distincte et articulim pronuntientur; incessus, vultus, corporis motus, vocis modulatio, rei sanctissimæ, quæ agitur, conscientiam expriment, et fideles ad firmam fidem devotionemque intimam excitent. Præterea pro viribus et rerum adjunctis curent sacerdotes, ut nitida et decora sint, quæ ad Sacramentorum dispensationem requiruntur. Pastores sibi commissum gregem de Sacramentis et præparatione religiosa his permittenda, quoties occasio offertur, instituant.”¹

209. Quum in Sacramentis conferendis non ea tantum, quæ ad materiam, ut ajunt, formamque pertinent, accurate attendenda sint; sed et omnes sacræ disciplinæ leges, singulosque ritus, ac cæremonias in unoquoque Sacramento præceptas, fideliter et sancte servare oporteat; idcirco valde optamus, ut ab omnibus animarum curam gerentibus rubricæ Ritualis Romani, saltem semel singulis annis, diligenter evolvantur.

210. Quanto vero diligentiam prædecessores nostri adlaborarint, ut Rituale Romanum accurate et ubique apud nos servaretur, et quanto studio caverint, ne ritus novi aut a S. Romanæ Ecclesiæ consuetudine alieni inducerentur, patet ex pluribus eorum decretis, quæ hic adjicimus, atque, quatenus opus sit, iterum confirmamus:

211. Cum vehementer optemus, ut, quatenus fieri poterit, per totam nostram provinciam accurate serventur quæ salubriter in Rituali Romano præscripta sunt, utpote quæ venerandæ antiquitatis exemplo, et Apostolicæ Sedis nituntur auctoritate; et ut tollantur abusus seu suppleantur omissiones ortæ ex priorum temporum difficultatibus; injungimus omnibus sacerdotibus in hac provincia degentibus ut studeant Ritualis regulas accurate servare.²

212. Rev^{mis} Episcopis S. Ludovici et Bostoniensi munus

¹ Conc. Vienn., A. D. 1858, Tit. iii., Cap. 1.

² Balt., Num. 10.

a Patribus demandatum est concinnandi, et hujus concilii nomine et auctoritate in lucem edendi Ritualis Romani accuratam editionem, necnon ejusdem breve exemplar in usum missionariorum; atque utrisque editionibus, in modum appendicis, adjungendi modificationes, hucusque a S. Sede concessas, una cum versione, vernacula lingua, eorum quæ predictis præsulibus vertenda esse visa fuerint.¹

213. Placuit ut Rituale edatur Romano conforme, adjectis in appendice quæ ad ædificationem fidelium conducere visa fuerint, quod Baltimoræ edatur, auctoritate Rev^{mi} Archiepiscopi, et ubique per Fœderatas Provincias servetur. Ne autem peculiare ritus cujusque arbitrio inducantur, districte vetamus, ne sacerdotes a forma sibi in Rituali præscripta, consuetudinis obtentu vel alio quocumque prætextu, discedant.²

214. Statuimus, juxta Ritualis Romani præscriptum, in Sacramentis administrandis, et in defunctorum sepultura, sacerdotes omnino teneri ad adhibendam linguam Latinam: et si censuerint expedire, explicationis causa, eorum quæ recitant adjungere versionem lingua vernacula, eam tantum versionem adhibendam esse, quæ fuerit ab Ordinario sancita. Ubicumque autem consuetudo aliqua invaluerit huic decreto adversa, eam quamprimum abrogandam statuimus.³

215. Patres unanimi voce probarunt Rituale Romanum editum auctoritate conciliorum Provincialium secundi et quarti, curante Episcopo S. Ludovici, sed permiserunt ut appendix fieret amplior, precibus quibusdam vernacula lingua redditis, judicio Archiepiscopi, prout in concilio quarto decretum est. Districte tamen præceperunt sacerdotibus omnibus, Latinam formam precum nunquam omittere.⁴

216. Quoniam maxime desiderantur libri Anglice conscripti, qui de sacris ritibus tractent, statuimus librum cærimoniarum, qui Rituali Romano sit conformis, et S. Sedis judicio subjiciendus, ex probatis operibus componendum, ut sacerdotes clericique omnes per hanc provinciam accurate calleant et servant ritus Ecclesiæ universalis. Ei autem præmitti volumus explicationem eorundem rituum, ut fideles sacris functionibus adsistere possint majori sensu et ædificatione.⁵

217. Cæremoniale editum juxta concilii Baltimorenensis

¹ Balt., Num. 36.

² Ibid., 44.

³ Ibid., 19.

⁴ Ibid., 66.

⁵ Ibid., 30.

Provincialis primi decretum, in omnibus Provinciis Fœderatis servandum volumus, ut rituum uniformitas ubique vigeat, et in omnibus S. Romanæ Ecclesiæ consuetudines æmulemur.¹

218. Rituale Romanum, jam adoptatum a concilio primo Baltimorensi, accurate servandum in sacris muneribus peragendis ubique in diocesis Statuum Fœderatorum decernimus, vetantes districte ne consuetudines ritusve a Romanis alieni introducantur. Ritus ecclesiasticos nolumus adhiberi in sepultura fidelium, quandocumque eorum corpora sepeliuntur in cœmeteriis sectarum; vel etiam in cœmeteriis profanis, quando adsunt cœmeteria catholica.²

219. Manuale cæremoniarum et librum cæremonialem, jussu concilii Baltimorensis primi præparata, et Gregorio PP. XVI., fel. mem. probata, quæ emendatiori stylo iterum in lucem edita sunt, præmissa etiam rituum explicatione, ubique per omnes Fœderatos Status adhibenda statuimus.³

220. Statuunt Patres ritus sacros pro benedictione SS. Sacramenti, in Cæremoniali et Manuali jam præscriptos, ab omnibus in hisce Fœderatis Provinciis stricte esse observandos.⁴

221. Quum, jubente Christo Domino, dona spiritualia gratis accepta gratis danda sint,⁵ quumque, teste Apostolo, avaritia sit quædam "idolorum servitus,"⁶ quæ quidem in homine Christiano gravis noxa, in veri autem Dei Sacrorum ministro turpissimum facinus est; edicimus, ne quid pro Sacramentorum administratione exigere, petere, aut pacisci quisquam audeat.⁷ Ea vero, quæ pietatis studio post collatum Baptisma vel Matrimonium, eleemosynæ nomine, a fidelibus sponte offeruntur, Sacerdos, si velit, accipiat. Hoc enim apud nos consuetudo tolerat, neque Ecclesia improbat.⁸

222. De Regestis vero Parochialibus, hæc habet Concilium Provinciale Baltimorense I.:

Missionariis, juxta Ritualis Romani præscriptum, et prædecessorum nostrorum decreta, injungimus, ut in suis ecclesiis

¹ Balt., Num. 42.

² Ibid., 80.

³ Ibid., 81.

⁴ Ibid., 95.

⁵ Matth. x., 8.

⁶ Coloss. iii., 5.

⁷ Can. Baptizand. caus. i., qu. 1; et Tit. de Simonia, passim.

⁸ Rit. Roman., sub init.; De iis quæ in Sac. adm., etc.

libros habeant in quibus referant baptismum, confirmationes, matrimonia, et sepulturas; eosque Ordinario in sua visitatione exhibeant.¹

223. Norma pro Regestis baptismatum, confirmationum, etc., texendis, jam a Rituali Romano tradita est, quam si cuncti sacerdotes sequantur, facile uniformitas in re maximi momenti per omnes provincias haberi potest. Attamen, quum multis in locis magnum incommodum oriri posset, si integra formula, qualis in Rituali habetur, semper exscribenda foret, Regesta hoc, qui sequitur, modo confici possunt. In capite uniuscujusque paginae ponatur formula communis, sub qua singulis, ut vocant, columnis, suo quodque loco notetur. Cujus specimen, Patrum examini subjiciendum, postea exhibebitur. Ob rationes satis graves, quasque per se quisque facile intelliget, hæc Regesta, præter unum fortasse Librum Emortualem, Latina lingua exarari decet.

CAPUT II.

DE BAPTISMO.

224. "Magnis nos mysteriis dignatus est Unigenitus Filius Dei; magnis et quibus digni non eramus, sed quæ decebat illum dare."² Nobiscum enim agendo, non nostra miseria et pravitate, sed infinita ea, qua Ipse est, clementia Christus omnia metitur. Inter hæc mysteria primum locum obtinet Baptismatis Sacramentum; quo, tanquam aquæ lavacro, mundamur et sanctificamur in verbo vitæ.³ Per hoc enim Christus veniam et merita, quæ humano generi apud Patrem suum moriendo conciliaverit, ita nobis impertitur, ut vere

¹ Balt., Num. 14.

² S. Jo. Chrysost., Hom. xxvi., al. xxv., in Joan., § 1, Ed. Montf., Tom. viii., col. 148.

³ Ephes. v., 26.

justi et "filii Dei nominemur et simus."¹ Natura quidem filii iræ et filii Adami nascimur, baptismate autem filii misericordiæ renascimur: omnibus enim qui Christum boni libentesque accipiunt et agnoscunt, quique credentes in nomine ejus unda hac salutari abluuntur, Ipse dedit potestatem filios Dei fieri.²

225. Baptismus non solum culpæ sordes, quas ex protoparentis scelere contraximus, et crimina, si qua sint, actu patrata omnia delet, justitiæque et sanctitatis dona confert amplissima; sed etiam adeo ad salutem, vel in re vel in voto, necessarius est, ut ad promissum Christi regnum alii, quam baptizato, non pateat aditus. Hanc scilicet Ipse legem tulit. "Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit." "Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei."³ Quæ Christi verba quum ita clara et aperta sint, quis non miretur, immo non lugeat miserandam sectariorum nostrorum conditionem, qui Ipsius nec minas formidant, nec oblata beneficia curant? In clarissima enim Scripturarum, quas manibus assiduis terere se gloriantur, luce misere cæcutientes, eloquia Domini oculis legunt, animo prorsus non intelligunt. Hinc adolescent, senescunt, moriuntur denique, Christianorum nomen falso præ se ferentes, quin unquam Christi Ecclesiam per Baptismum fuerint ingressi. Infantes quoque suos, (quod sine lacrymis dici nequit) jure fraudant, quod Christus effuso sanguine iis comparavit, et quotidie passim e vivis excedere sinunt Baptismo destitutos, sine quo Dei vultum, cœlestis beatitudinis fontem et originem, aspicere nunquam licebit. Detestabilem quoque parentum Catholicorum socordiam, qui parvulorum ætatem tot casibus obnoxiam non statim baptismatis sacramento muniendam curant, volumus ut pastores animarum acerrime ac sæpius reprehendant.

¹ I. Joan. iii., 1.

² Ephes. ii., 3; Joan. i., 12.

³ Marc. xvi., 16; Joan. iii., 5.